

— Благодаря Ви, госпожо, сбогомъ, като направихъ поклонъ.

Слѣдъ това азъ потѣглихъ, вратата се затвори. Пъкъ азъ наново се спрѣхъ твърдѣ смутенъ. Чувствувахъ въ момента и радостъ и скръбъ. Помислихъ си, че съ отиването на Хитова въ Букурещъ, народнитѣ ни работи сж въ реда си. Слѣдъ това менъ ме безпокоеше мисълта, да не би сръбското правителство стане диктаторъ и лостъ на това движение! Зеръ то дава заплата Хитову! Пъкъ по-рано читателътъ знае, че азъ имамъ едно много лошо мнѣние за тоя народъ. Подиръ това спомнихъ си, че сръдствата за живѣне съвършено липсуваха. Нито пара имахъ въ джеба си. Имахъ надѣжда за това въ Хитова. Ледени трѣпки ме побиха. Тѣлото ми трѣпереше. А, че и никого не познавамъ въ града! Пръвъ пжтъ отивахъ тамъ. Слугата забѣлѣжи това мое вълнение и ме запита:

— Да не би, господине, Ви е станало лошо? Какъ така изведнажъ постърнахте?

— Не, не. нищо не ми е, му отговорихъ.

Азъ за да прѣкроя всичко онова, съвършено прѣдпазливо размѣнихъ разговора. Обърнахъ се къмъ слугата.

— Защо така тия улици сж оставени безъ планъ и сж съвършено криви?

— Тѣ сж турски, на които жителитѣ едва прѣди нѣколко години сж се изселили.

— Тѣ сж съвършено мръсни.

— Не ли знаете, че турцитѣ живѣятъ като свини, каза момчето.

До като размѣнявахме тия думи, хиляди мисли лѣтѣха въ главата ми. Най-много ме вълнуваше безпаричието. Знаяхъ, че и въ другаритѣ ми нѣмаше нито пара. Запитахъ слѣдъ това момчето;

— Има ли тукъ градинари?

Да, има, господине, отговорито.

Бѣхме тръгнали. Излѣзохме на главната улица,